

Hvis vi så går til Europaudvalget, er det vanskeliggere her fra Folketingets talerstol at fremlægge dokumentation for, at man dengang sagde ét og gør noget andet i dag. Og det hænger simpelt hen sammen med, at det stenografiske referat, som foreligger fra Europaudvalgets møde i december måned 1997, er hemmeligt, og det må der ikke citeres fra.

Men jeg kan godt røbe over for Folketinget, at i det referat er der ført om muligt endnu mere klar tale end den, som den daværende arbejdsminister benyttede sig af i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Man sagde ét, og man gjorde det stik modsatte.

Nu kan jeg så forstå, at den nuværende arbejdsminister beskylder den tidligere arbejdsminister for, at når man førte tågetale i Europaudvalget, så var det, fordi det var noget, DA havde bedt ministeren om at gøre. Det er en utrolig grov beskyldning, for det, man dermed beskylder den tidligere arbejdsminister for, er faktisk at have overtrådt loven om ministeransvar. Det er en noget hård beskyldning fra en partifælle til en tidligere arbejdsminister.

Hvorfor skifter man så stilling? Hvorfor gør man i dag det stik modsatte af, hvad man sagde i 1997? Ja, det har vi spurgt om igen og igen og igen. Er der nye juridiske vurderinger, juridiske tolkninger, som er kommet til os fra himlen eller udefra, eller hvor den slags ellers måtte komme fra? Næh, der er sådan set ikke sket noget i den juridiske verden, der begrunder en sådan ændring. Er der faldet nogle domme, der begrunder en sådan ændring? Næh, det er der ikke. Jeg har i hvert fald ikke kunne få tilfredsstillende svar på det.

Hvad kan årsagen så være? Ja, den egentlige årsag er jeg overbevist om er følgende: En trængt regering og en trængt arbejdsminister har ønsket at give en luns kød til ulvene i det politiske bagland. Det er jo valgår. Det er fristende at gøre det, men det er meget forkert på den måde at spille pingpong med kronjuvelerne i arbejdsmarkedspolitikken i Danmark i forhold til EU. Jeg er overbevist om, at det er den egentlige begrundelse.

Nu sker der så det, at man foreslår en deling af lovforslaget, sådan at bestemmelserne om timegrænsen i funktionærloven bliver skilt ud i et særligt lovforslag. Vi kan støtte, at der sker en sådan adskillelse.

Jeg kan sige, at vi agter at stemme imod ændringerne i timegrænsen af to grunde: dels fordi forslaget nu er fedtet ind i denne her ulyksalige

sammenhæng, dels fordi vi mener, at det er sagligt forkert, at f.eks. unge studerende med ganske få timer om ugen skal ansættes som funktionærer med opsigelsesregler, og hvad der ellers følger heraf.

Jeg har forstået, at man allerede efter ganske kort tid kommer ind under opsigelsesregler, som man skal have været 6 år inden for SiD-området for at opnå. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det vil skabe en mangel på fleksibilitet på det danske arbejdsmarked, som vi ikke kan støtte.

Hvordan vil vi så stille os til hovedforslaget? Ja, det har Venstres ordfører jo fået nogle spørgsmål om, og jeg kan sige, at før Folketinget skal til knapperne ved tredjebehandlingen, skal jeg nok her fra talerstolen røbe, hvordan vi stemmer.

Jeg skal ikke lægge skjul på overhovedet, at jeg føler, at jeg er anbragt i et forfærdeligt dilemma.

Normalt ville jeg ikke drømme om ikke at medvirke positivt til implementering af et EF-direktiv og navnlig da ikke et EF-direktiv, som jeg selv personligt har været med til at give mandat til i Folketingets Europaudvalg.

Men med den optræden, som ministeren er kommet med her, med den form for konflikt, som ministeren er kommet i med partier i Folketinget i forhold til arbejdsmarkedets parter, med den kovending, der er foretaget siden mandatgivningen, er jeg på den anden side umådelig fristet til at sige: Det vil vi overhovedet ikke involveres i.

Det dilemma håber jeg meget vi kan få afklaret på mødet i Arbejdsmarkedsudvalget, som vi skal have om et øjeblik, og hvor ministeren er i samråd. Herefter vil vi i Det Konservative Folkeparti tage beslutning om, hvordan vi vil stille os ved afstemningen ved tredjebehandlingen.

Ole Sohn (SF):

Under førstebehandlingen af dette lovforslag skosede SF regeringen, fordi man ønskede at lave en lovimplementering, og fordi man i sin argumentation for at nedsætte timegrænsen havde argumenteret med henvisning til den løbende arbejdstidsnedsættelse, der er sket på arbejdsmarkedet. I den forbindelse regnede jeg mig frem til, at det måtte være et sted omkring 11-12 timer, som man så skulle sætte timegrænsen ned til, hvis man brugte den form for argumentation.